

[Henning Dyremose]

Og så må jeg altså sige til hr. Peter Duetoft, at det var ikke regeringens udspil; det var regeringens forsøg på at lave et kompromis, det var et forhandlingsgrundlag. Den daværende KVR-regering havde netop givet forhåndsindrømmelser på bruttoområdet, som den efterfølgende KV-regering på intet tidspunkt ønskede at give, og derfor er forhandlingerne om dagpengefinansiering gang på gang faldet fra hinanden.

I øvrigt sidder vi ikke surmulende henne i hjørnet. Vi går og venter på, at regeringen snart tager sig sammen til at invitere til forhandlinger, og vi kan forstå, at man mener, at det først er tiden på torsdag. Når man fremlægger dette her den 19. maj og har så travlt med at få det vedtaget, kan jeg ikke forstå, at vi skal have det første egentlige forhandlingsmøde på torsdag. Vi havde ventet en invitation tidligere, og vi var kommet tidligere, hvis vi var blevet inviteret tidligere. Vi kommer på torsdag, men husk på, at vi ikke ønsker at høre på, hvad vi engang har været med til at acceptere som kompromisforslag. Det fører ikke til konstruktive forhandlinger, hr. Peter Duetoft.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil stadig væk fastholde, at dette brutto-system var indeholdt i den daværende regerings udspil. Men så vil jeg glæde mig til, hr. Henning Dyremose, at forhandlingerne kommer i gang på torsdag, og gå ud fra, at hr. Henning Dyremose i erindringen har accepten fra dengang og dermed bliver mere fleksibel, end hr. Henning Dyremose har lydt de sidste dage.

Jeg kan sådan set godt forstå det, hvis regeringen lidt har overvejet, om det overhovedet var tiden at invitere til forhandlinger. De meldinger om skattereformen, som både Venstre og Det Konservative Folkeparti kørte frem med allerede i de første dage, var bestemt ikke noget, der lagde op til den helt store invitation. Jeg synes, det er flot, at finansministeren gør det alligevel, og jeg håber også, der kommer noget ud af det. Men skulle man tage alle de ord for pålydende, som V og K har fyret af i de sidste 4-5 dage, er det spild af porto at sende en invitation til hr. Henning Dyremose.

Formanden:

Hr. Henning Dyremose for en kort bemærk-

ning, og så ser jeg frem til at kunne gå videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Det er i og for sig den holdning, vi frygter regeringen har: at man vil bruge sine 90 mandater til at tromle reformen igennem, at man ikke vil lytte til den kritik, der kommer fra oppositionspartierne, og at man ikke har den vilje til at give indrømmelser, som tidligere regeringer havde, når de indkaldte til forhandlinger. Men det vil vise sig, når vi ses på torsdag.

Helge Sander (V):

Med dette lovforslag om arbejdsmarkedsfonde får vi endnu et bidrag til regeringens lov-pakke, der skulle afhjælpe problemerne på arbejdsmarkedet. Det er ikke blot bruttoskatten, der skræmmer os. Vi er også noget skuffede over, at vi ikke har fået en arbejdsmarkedsreform, altså en reform, som minder lidt om det, som vi har hørt gentagne gange i de seneste år ikke mindst fra radikal side.

Men i denne omgang må vi altså forholde os til bruttoskatten, og det har vi ikke spor svært ved. Vi betragter det som en ny, farlig skatte-skrue. Skatteborgerne er værgeløse over for bruttoskatten, først og fremmest fordi den ligger uden for det beskyttende skatteloft. Bruttoskatten kan derfor efter vores opfattelse til enhver tid forhøjes hæmningsløst.

Den bruttoskat, rødkløverregeringen har foreslået, har ikke så meget med sociale bidrag at gøre, bl.a. fordi den ikke giver parterne på arbejdsmarkedet et større medansvar for ledigheden. Vi må læse teksten sådan, at der er tale om ren skat.

Der skal heller ikke herske tvivl om, at vi fra Venstres side vedstår det forslag om et socialt sikringsbidrag, som var til debat i 1989. Det forslag mener vi helt klart adskilte sig fra bruttoskatten, bl.a. ved at være led i en omfattende dagpengereform. Her var der tale om en reform, der samlet ville medføre bedre adfærd, reducere ledigheden og give besparelser. Disse udspil har vi fremlagt som led i nogle forhandlinger for at opnå et forlig, og jeg må i tilknytning til de bemærkninger, der netop er faldet, sige, at for at der kan opnås et forlig, er alle parter nødt til at give indrømmelser. Det ville være helt urimeligt, hvis man så efterfølgende